

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 10 października 2013 r. — Ministero dell’Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare i in. przeciwko Fipa Group i in.

(Sprawa C-534/13)

(2013/C 359/08)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Ministero dell’Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Ministero della Salute, Istituto Superiore per la Protezione e la Ricerca Ambientale (ISPRA)

Druga strona postępowania: Fipa Group srl, Ivan srl, Tws Automation srl

Pytanie prejudycjalne

Czy zasady Unii Europejskiej w zakresie ochrony środowiska przewidziane w art. 191 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz w dyrektywie 2004/35/WE⁽¹⁾ z dnia 21 kwietnia 2004 r. (art. 1 i art. 8 ust. 3; motywy trzynasty i dwudziesty czwarty) — w szczególności zasada „zanieczyszczający płaci”, zasada ostrożności, zasada podejmowania działania zapobiegawczego, zasada naprawiania w pierwszym rzędzie u źródła szkód wyrządzonych środowisku stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak art. 244, 245, 253 decreto legislativo [dekretu ustawodawczego] z dnia 3 kwietnia 2006 r., nr 152, które, w przypadku stwierdzonego skażenia danego terenu i niemożności zidentyfikowania podmiotu odpowiedzialnego za skażenie lub niemożności wyegzekwowania od tego podmiotu działań zaradczych, nie pozwalają organowi administracyjnemu na nałożenie obowiązku realizacji nadzwyczajnych środków bezpieczeństwa oraz działań rekultywacyjnych na właściciela, który nie jest odpowiedzialny za zanieczyszczenie, przewidując, obciążenie tego ostatniego jedynie odpowiedzialnością majątkową ograniczoną do wartości terenu po wykonaniu czynności rekultywacyjnych?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu (Dz.U. L 143, s. 56).

Skarga wniesiona w dniu 15 października 2013 r. — Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-540/13)

(2013/C 359/09)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: F. Drexler, A. Caiola, M. Pencheva, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2013/392/UE z dnia 22 lipca 2013 r. dotyczącej wyznaczenia daty, od której staje się skuteczna decyzja 2008/633/WSiSW w sprawie dostępu wyznaczonych organów państw członkowskich i Europolu do wizowego systemu informacyjnego (VIS) do celów jego przeglądu, w celu zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i innym poważnym przestępstwom, ich wykrywania i ścigania⁽¹⁾;
- utrzymanie w mocy skutków decyzji Rady 2013/392/UE do dnia, w którym zostanie ona zastąpiona nowym aktem przyjętym w należytej formie;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Parlament Europejski podnosi dwa zarzuty w uzasadnieniu skargi.

W pierwszej kolejności Parlament Europejski kwestionuje zastosowanie przez Radę błędnej procedury decyzyjnej do wydania decyzji 2013/392/UE. Parlament Europejski powinien bowiem być zaangażowany w wydanie zaskarżonej decyzji w ramach zwykłej procedury ustawodawczej. Ze względu na to, że Parlament Europejski nie uczestniczył w przyjęciu tego aktu, uważa on, że w procedurze decyzyjnej przyjętej przez Radę naruszono istotne wymogi proceduralne.

W drugiej kolejności Parlament Europejski zarzuca Radzie, że wykorzystwała albo podstawę prawną uchyloną przez wejście w życie traktatu z Lizbony, albo wtórną podstawę prawną, która jest niezgodna z prawem zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości.

Wreszcie, w razie gdyby Trybunał zdecydował o stwierdzeniu nieważności zaskarżonej decyzji, Parlament uważa, że byłoby właściwe, by Trybunał utrzymał w mocy skutki zaskarżonej decyzji, zgodnie z art. 264 akapit drugi TFUE, do dnia, w którym zostanie ona zastąpiona nowym aktem przyjętym w należytej formie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 198, s. 45.